

عنوان مقاله:

بررسی جایگاه تجربه گر در نظام فکری اشراقی بر مبنای فرانش اندیشگانی (مطالعه موردی: رسائل لغت موران و صفیر سیمرغ)

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 16، شماره 59 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

عباسعلی وفایی - استاد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علامه طباطبائی

فرشته میلادی - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

چکیده عارف در جریان سلوک و دستیابی به کشف و شهود، میان خود، طبیعت و خدا، رابطه و پیوند برقرار می کند و امری ماورای استدلال و عقل، بر او منکشف می شود. حصول چنین امری را تجربه عرفانی می نامند. این تجارب زمانی که در قالب زبان درمی آیند، پوششی از ابهام به خود می گیرند و باعث ایجاد شیوه های متفاوت روایت راویان، از تجربه ای واحد، می شوند. در متون رمزی صوفیه، مولف نه تنها برای ابلاغ اندیشه خود تلاش می کند، بلکه قصد وی بیشتر معطوف به پنهان کردن اسرار از ناهلان می شود. این پژوهش با روش توصیفی تحلیلی به مطالعه جایگاه تجربه گر در نظام فکری اشراقی، بر مبنای فرانش اندیشگانی می پردازد. گرفتاری و غربت نفس، برداشتن موانع سلوک و دیدار با پیر مهم ترین درون مایه های رسائل سهروردی هستند و او بر سلوک به عوالم نوری بالاتر و رهایی از زندان مادی متمرکز شده است. یافته ها نشان می دهد که غلبه جهان بینی اشراقی، باعث شکل گیری سیر مشخصی از تغییر فرایندهای زبانی از رابطه ای به ذهنی شده است. نویسنده ابتدا با هدف ایجاد فضایی ملموس، به توصیف مفاهیم رمزی پرداخته، سپس از طریق گفت وگویی مشارکان، آن ها را تفسیر می کند و در نهایت در جایگاه پیر، به بیان مفاهیم انتزاعی می پردازد.

کلمات کلیدی:

تجارب عرفانی، تجربه گر، فرانش اندیشگانی، رسائل سهروردی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1035041>

